

MALCOLM, a Vámpíregyház, vagyis az Öröklét Templomának feje ült velem szemben. Soha nem járt még nálam, mármint az irodában, nem voltunk éppen puszipajtások. Talán mert a legutóbbi találkozásunkkor azt találta a fejemhez vágni, hogy egyrészt fekete mágiával kavarak, másrészt pedig egy nagy ká volnék? Talán. Mellesleg az sem használt kifejezetten a viszonynak, hogy akkor történetesen azért futottunk össze, mert egyik hívét ott, a templomában kaptam el, és végeztem ki, ahogy azt kell. Sokat az sem javított a helyzeten, hogy a kis vérszopó sorozatgyilkos volt, és érvényes kivégzési paranccsal a zsebemben mentem érte.

Legújabb, karácsonyra tematizált bögrémből hörpöltem épp a kávémat az íróasztalom relatív biztonságában. Nálam ez már hagyománynak számított: minden évben küldetésemnek tekintetem, hogy a lehető legfertelmesebb és legprovokatívabb bögrét hajtsam fel a piacon, hogy Bert, a gazdasági muftink kiőrjönghesse magát. Ez volt az én ünnepi jócselekedetem. Ez a mostani sajna a legszelídebb eresztésnek sikeredett a hosszú évek terméséből – a kislány dekkol Télapó ölében, és a buborékban meg az díszeleg, hogy „Mit értesz azalatt, hogy jó?”.

Mentségemre szóljon, hogy legalább a rucim megadta a módját, mert a falatnyi piros mini a hozzá passzoló kabátkával, alatta a sejtelmesen áttetsző, fehér selyem felsővel igazán ünnepi hangulatot keltett. És volt rajtam valami új is, a pisztolyom képében. Az egyik haveromnak végül csak sikerült telebeszélnie a fejemet, hogy a Browning Hi-Power nem elég csajos holmi, és a markomba is alig fér bele, így aztán egy idő óta, vagyis amióta beújítottam a Browning Dual Mode-ot, otthon a fegyverszekrényben altatom. Néha felbizsereg bennem az árulás büntudata, olyankor azzal csitítgatom magam, hogy még így is megmaradtam Browning-bébinek.

Valaha, amikor még hatottak rám a vámpírbűbájok, Malcolmot szívdőglesztőnek láttam. Amióta immunis lettem, már nem értem önmagam, a jóképűség minden illúziója lefoslott róla. Hiszen azóta szinte bántóan erősnek találom az arccsontozatát, mintha a teremtő kéz elfelejtette volna lepolírozni, mielőtt a sápadt bőrt ráfészegette volna. A haja egészen rövidre nyírt, de a hullámokat még ez se vágta taccsra, ahhoz tar kopaszra kellett volna borotválnia. Amúgy kanárisárgán virított, úgy fest, ezt teszi a szőke hajjal a több évszázad naptalan lét. Kék szemével egyenesen a szemembe nézett, és szélesen elmosolyodott. Ez jó volt, valahogy életre kelt az arca. Beleköltözött Malcolm. Ugyanaz a Malcolm, aki a vasárnap délelőtti tévés ígéhirdetéseit sikerre vitte. És ebben hiába is keresnénk mágiát, ebben csak magát Malcolmot és személyiségének varázsát találhatjuk, mert kisugárzása és karizmája, az aztán volt neki. Nem kellett volna ahhoz vámpírnak se lennie, hogy embertömegeket mozgasson meg, és sorakoztasson fel maga mögött.

Mosolya meglágyította amúgy keményebb arcvonásait, csak úgy sütött róla az elhivatottság és a hit. Egyszerre volt ez magával ragadó és félelmetes. Legalábbis nekem. Ahogy a vámpíregyház gondolata is kiütötte nálam a biztosítékot, pedig szoktathattam hozzá magam már jó pár éve. Mellesleg az állam legtempósabban növekvő egyházává nőtte ki magát újabban.

– Be kell vallanom, meglepődtem, amikor reggel megláttam a nevét az előjegyzési naptáramban, Malcolm – vágtam bele végül.

– Higgye el, Ms. Blake, engem is közel ugyanannyira meglep, hogy itt vagyok.

– Mindketten meg vagyunk lepve. Nagyszerű. Miért jött?

- Él bennem a gyanú, hogy kivégzési parancsa van egyházam egyik tagja ellen. Vagy ha még nincs is a kezében, hamarosan megkapja.
- A faarc összejött, de a vállam megfeszült. Mindegy, úgylátta, egy mestervámpírnak ez nem ügy. És akkor már hiába is adnám a tudatlankát.
- Az egyháznak nem egy tagja van, Malcolm. Esetleg megtenné, hogy kicsit leszűkíti a kört? Kiről beszélünk?
- Ne alakoskodjon, Ms. Blake.
- Nem alakoskodom.
- Úgy tesz, mintha több vámpírom ellen is lenne ítélet. Amit nem gondolhat komolyan.
- Na, tessék, most akár meg is sértődhettem volna, mert nem kamuztam. Valójában tényleg két vámpírja is benne volt az igazságszolgáltatás bögyében, méghozzá két igen előkelő vámpírja, akikkel igencsak elszaladt újabban a paci.
- Látja, ha rendesen feladná a véresküt a vámpírjaira, Malcolm, most tudná, hogy nem hazudok. Akkor ugyanis sokkal hatásosabb eszköztára lenne, hogy a saját erkölcsi elvárásait a híveire is ráerőltesse.
- A véresküvel sem szerezhethet totális felügyeletet senki felett, Ms. Blake.
- Az lehet, de kezdetnek semmiképp se káros.
- A véresküt minden vámpírnak magára kellett vennie, ha csatlakozni akar egy mestervámpír csoportjához, vagyis egy vámpírcsaládhoz. Az aktus nagyjából arról szól, hogy az új tag szó szerint vért kap a Város Urától. Ezzel a mestere bizonyos hatalmat szerez felette, ugyanakkor ő se jön ki rosszul a buliból, pláne, ha kisnyuszi volt csak előtte. Már ha erős mestert akaszt magának, mert az ő hatalmából a kis zöldfülűnek is jut. Ebből következik, hogy egy gyenge mestervámpírral nem sokra megy az alattvalója, St. Louis városának Ura, Jean-Claude, az én szívyszerelmem azonban nem gyenge legényke. Vele senki se csinál rossz boltot. Oké, ő se bukik éppen a tranzeksönön, az ő ereje is csak nő egy-egy ilyen eskütől és egy újabb alattvalótól, de a vámpírerők már csak ilyenek; zsák plusz feltja jellegűek, vagy mondhatnám úgylátta, hogy nem egyirányú utca. Ebben a műfajban mindig mindkét fél érdekelt.
- Én nem akarom senkire ráerőltetni az erkölcsi elvárásaimat, Ms. Blake. Én azt szeretném, ha az emberek saját, szabad akaratukból válnának jobbá.
- Amíg a gyülekezetének egyes tagjai nem tesznek véresküt egy mestervámpírnál, tűfogás időzített bombák, Malcolm. Elismerem, hogy hatással van rájuk, de a személyisége és az erkölcsi édeskevesek egy vámpírnak. A síron túli lények csak a félelemnek és az erőnek engedelmeskednek.
- Legalább két vámpírt is szeret, Ms. Blake. Hogy mondhat ilyet?
- Talán pont úgy, hogy két vámpírt is szeretek – rántottam meg a vállam.
- Ha ezt szűrte le Jean-Claude halandó szolgáljaként, akkor bizony szomorú dolgokkal találkozhat mellette.
- Ő St. Louis városának Ura, Malcolm, nem maga. Maga meg a temploma csakis az ő végtelen türelmének köszönheti, hogy egyáltalán még áll.
- Azért, mert a város előző Úrnője hagyta, hogy megvessük itt a lábunkat, és mire Jean-Claude hatalomra került, már nem sokat tehetett ellenünk, annyira megszapordtunk. Több százan vagyunk, Ms. Blake, nem bírunk akkora hatalommal, hogy térdre kényszerítsen bennünket.
- Erről most szerintem ne nyissunk vitát – kerültem egyet, mert még a kávé se inspirált okosabbat. Meglehet, hogy ebben neki volt igaza, de nem ez volt a lényeg már rég. – Mit számít,

hogyan jutottunk idáig, amíg a jelen nem rendeződik? Csakis azért gyűjthetett maga köré több száz követőt, mert Jean-Claude még álmában se hitte volna, hogy a véresküt nem adja fel minden egyes új vámpírjára. Alig két hónapja, valamikor októberben tudtuk csak meg, hogy ezt elmulasztja, Malcolm. Amivel lehetséges hatalmuk egy részétől megfosztja a híveit, amire részemről magasból teszek, ezen rágódjanak ők. Annyit azért dobnék a margóra, hogy remélem, ez is az ő szabad választásukra van bízva. De ezt csak duplázárójelben. Ami minket igazából piszkál az az, hogy véreskü híján csakis a teremtő vámpírjukhoz fűzi őket misztikus kapocs. Aki az esetek többségében tényszerűen maga, de úgy hallottam, mostanában az egyházi előljárói is előszeretettel szerveznek be új tagokat.

– Ahhoz semmi köze, hogy szervezzük a Templomunk.

– Tévedés.

– És ezt Jean-Claude halandó szolgájaként vagy szövetségi rendőrbíróként mondja, Ms. Blake? – húzta össze azokat a kék szemeket. – Mert kétlem, hogy a szövetségi kormányzat eleget tudna rólunk, vámpírokról, hogy megértse, következőképpen megítélhesse, mennyire helyes vagy helytelen az, hogy nem esketem fel a véremmel a vámpírjaimat.

– A véreskü nagyságrendekkel lecsökkenti annak a veszélyét, hogy egy agyaras a mestere háta mögött valami disznóságot kövessen el.

– A véreskü a szabad akaratukat csökkenti, Ms. Blake, nem mást.

– Stimmt. Csakhogy ha valaki, hát én pontosan tudom, mekkora károkat okozhatnak a szabad akaratukkal. A jó Város Ura gondoskodik róla, hogy az ő területén gyakorlatilag megszűnjék a bűnözés.

– Mert az emberei a rabszolgái.

– A kivégzési parancsok vagy a haladék miatt jött, amit Jean-Claude adott a Templomnak? – dőltem hátra a székemben. Mit tépjem a számat?

– Is-is.

– Választhatnak, Malcolm. Nem mondhatja, hogy Jean-Claude nem hagyott kellő szabadságot magának meg a híveinek. Vagy felesketti őket maga, vagy megteszi Jean-Claude. De ha ez valakinek nem tetszene, el lehet menni, keresni egy másik várost másik mesterrel, akihez jobban fűlik a foguk, és letenni nála az esküt. De véreskü nélkül nem császkál többet vámpír.

– Az nem választás, ha rabszolgatartó urunkat kell megválasztanunk, Ms. Blake. Itt nem beszélhetünk szabadságról.

– Becsülje meg Jean-Claude nagyvonalúságát, Malcolm. Megtehetette volna, hogy egyszerűen végezze magával és a gyülekezet minden egyes tagjával.

– És vajon arra maga, a szövetségi rendőrbíró, hogy reagált volna?

– Ezt értem úgy, hogy maga szerint szerény személyem megköti Jean-Claude kezét? Hogy az vagyok, aki?

– A maga szerelme mindennél fontosabb a számára, Anita. És maga nem tudna szeretni olyasvalakit, aki lemészárolja a követőimet.

– És magát? Önmagát miért hagyja le a listáról?

– Maga vámpírhóhér, Anita. Ha az emberi törvényeket hágnám át, saját kezűleg végezne ki. Ha a vámpírtörvényeket szegem meg, Jean-Claude is megteheti velem ugyanezt, és soha nem hibáztatná érte.

– Azt gondolja, egyszerűen hagynám, hogy megölje magát?

– Még meg is tenné helyette, ha jogosnak érezné.

Énem egy aprócska, vitafan manócskája már ugrott is volna rá az ellenérvekkel, de józanabbik és szerencsére nagyobbik felem belátta, hogy igaza van. A legtöbb vámpírhóhérnál, aki képes volt abszolválni a fegyveres vizsgafeladatot, hamarabb lettem szövetségi rendőrbíró. Az első egyike voltam, és tudom, hogy leginkább azért kaptuk a szövetségi besorolást, hogy a lehető legkevesebb macerával juthassunk át egyik államból a másikba, na meg, hogy a legszorosabb felügyelet alatt tudhassanak bennünket. Az első szempont működött, a plecsnimmel tényleg frankón utazgathattam; hogy a második ponton hogy álltunk, passz. Egyelőre gőzöm sem volt, mennyire tartanak bennünket szemmel. Jó, az igazsághoz az is testközelihez tartozik, hogy abban tényleg a legelső és ez idáig egyetlen voltam, hogy a Város Urának a babája vagyok vámpírhóhér létemre. Sokan a kettőt összeegyeztethetetlennek tartják. Ha mélyen magamba nézek, én is a sokak táborát sokasítom, de mit tehetnék. Ez van, ezt kell szeretni. Rendszer- és életidegen volnék.

– Még csak meg se próbál vitatkozni, Anita?

– Egyelőre azt igyekszem eldönteni, hogy maga szerint akkor most jó vagy rossz hatással vagyok-e Jean-Claude-ra.

– Régebben azt hittem, maga csak áldozat. Ma már nehezen jutok dűlőre, ki az áldozat és ki a zsarnok.

– Most meg kéne sértődnöm?

Nem szólt semmit. De ahogy nézett...

– A legutolsó találkozásunkkor, ha emlékezetem nem csal, gonosznak nevezett, meg kifogásolta, hogy fekete mágiát űzők a Templomában. Jean-Claude-ot erkölcsstelennek, engem meg a kurvájának mondott.

– Az egyik hívet akarta magával vinni, hogy tárgyalás nélkül kivégezze. És aztán le is lőtte. Ott ölte meg, a Templomunk területén.

– Többszörös gyilkos volt. És érvényes kivégzési paranccsal érkeztem, amin mindenkinek rajta állt a neve, aki csak részt vett a bűncselekmények elkövetésében.

– Pontosítsunk. Minden vámpírnak.

– Úgy érti, emberek és alakváltók is benne voltak?

– Nem, nem úgy értem. Csak azt akartam ezzel mondani, hogy ha benne lettek volna is, maga akkor sem végezhetett volna velük ott helyben, se szó, se beszéd. Ráadásul a rendőrség tevőleges részvételével.

– Megesett már, hogy alakváltók kivégzésére szólt a parancs.

– Egyszer-kétszer. Nagy ritkán. És emberekkel szemben soha nem adnak ki így kivégzési parancsot, Anita.

– Azért a halálbüntetésről ne feledkezzünk meg, Malcolm.

– Amit rendes tárgyalás és hosszú évek fellebbezési folyamata előz meg.

– Mit akar maga egyáltalán tőlem, Malcolm?

– Igazságot.

– A törvény nem az igazságról szól, hanem a törvényről.

– De a vámpírom nem követte el, amivel vádolják! Ahogyan eltévelyedett testvérem, Avery Seabrook is ártatlan volt, pedig eredetileg érte jött akkor két hónapja – Malcolm minden olyan korábbi hívét „eltévelyedettnek” nevezte, aki elhagyta őt Jean-Claude-ért. Az, hogy Averynek vezetőneve is volt még, ékesszólóan mutatta, hogy tényleg alig egy-két éve lépett át az árnyéklétbe. Főszabály szerint a vérlegényeknek csak egyetlen neve van, mint Madonnának meg

Chernek, és amíg valaki egy adott név alatt él, addig bizony arra a névre más nem pályázhat. Ilyenkor vagy áttelepülsz egy másik országba, vagy megharcolsz a névért. És te maradsz egyedül. Évszázados hagyománnyal állunk itt szemben, amit csak a legújabb korok és Amerika fog megtörni. Mert nálunk a vámpíroknak is lehet vezetékeve. Hallatlan!

– Averyt tisztáztam, vagy nem? Pedig a törvény szerint nem lett volna dolgom.

– Persze, a törvény szerint kivégezhette volna, hogy aztán utólag, amikor kiderül, hogy ártatlan volt, csak megvonja a vállát.

– Nem én írtam a törvényt, Malcolm. Én csak végrehajtom.

– De nem is a vámpírok.

– Ez tény. Ugyanakkor nincs az az ember, aki úgy megzavarhatná embertársa agyát, hogy az segédkezzen a saját elrablásában. Egy ember nem fog elrepülni áldozatával a karján.

– És ennyi elég is, hogy minket törvényesen lemészároljanak?

Megint csak a vállvonogatás maradt. Ebbe a vitába nem fogok belemenni, mert mostanában bennem is egyre hangosabb kételyek villódznak, amikor munkám ezen fázisához érek. Már nem tartom a vámpírokat szörnyetegeknek; s ez kicsit megnehezíti a gyilkolást. Kezdem magamat érezni szörnyetegnek, amikor egy védtelen vámpírt parancsal a zsebemben hidegvérrel likvidálok.

– Maga szerint mit kellene tennem, Malcolm? A parancson Sally Hunter neve áll, akit több tanú is látott Bev Leveto lakásából kijönni. Ms. Levetót vámpír ölte meg. Abban biztos lehetek, hogy nem Jean-Claude egyik vámpírja volt, így csak a maga bandája marad.

Még a csaj jogosítványképét is csatolták a végzéshez, bakker. Ettől csak még inkább úgy érzem magam, mint egy bérgyilkos, aki megkapja a fotót is, hogy még csak véletlenül se hibázza el a célszemélyt.

– És erre meg merne esküdni?

Lassan, megfontoltan pislogtam rá, hogy mintegy mellelleg átgondolhassam a helyzetet, de az mégse legyen a képemre írva, hogy most aztán kattognak az agyamban a kerek.

– Az lesz a legjobb, ha egyenesen belemondja a képeembe, Malcolm. Nekem ez a sejtelmes célozgatás nem a műfajom, elő a farbával. Mit akar tőlem?

– Múlt héten egy hatalmas erő jelent meg a templomomban. Elrejtőzött vagy elrejtőztek. Éreztem, hogy ott vannak, de hiába kutakodtam, nem a legújabb hívek között lapultak. Átkutattam az egész helyiséget, alaposan, minden erőmmel, de nem leltem őket – ültében előrehajolt, a higgadtság maszkja kezdett repedezni rajta. – Felfogja, mit jelent ez, Anita? Micsoda hatalom az, aminek a jelenlétét megérezem ugyan, de holléte és természete rejtve maradhat előlem?

Megforgattam a dolgot kicsit odabenn. Malcolm ugyan nem a Város Ura, de a hatalma nem csekély, St. Louis öt legnagyobb kutyája közé mindenképpen befér. És ha nem lenne olyan fenemód erkölcsös, ennél előrébb is végezhetne. Az erkölcsi szabtak gátat az erejének valahogy.

– Szándékosan hagyták, hogy megérezze őket – nyaltam meg a számat, óvatosan, hogy a rúzsból azért fennmaradjon, amennyi kell –, vagy véletlenül történt?

Ahogy láttam, ez meg sem fordult a fejében korábban. Meglepettség suhant át az arcán, amit egy rendes vámpír soha meg nem engedett volna magának, de Malcolm annyit adta a jófiút a tévében, hogy rátapadt az őszinteség-maszk. Túl sokat igyekezett emberinek látszani, amit egyetlen vámpír sem engedhet meg magának büntetlenül.

- Ezt nem tudom – ismerte be végül.
- Azért árulták el magukat a rosszfiúk, hogy magára ijesszenek, vagy olyan nagyra vannak magukkal, hogy ennyire nem figyeltek?
- Mondom, nem tudom – csóválta a fejét.
- Azért jött ide – világosodtam meg hirtelen –, mert azt gondolja, hogy Jean-Claude tudja. Csak épp hozzá nem fordulhat, nehogy a hívei kiábránduljanak magából, hogy tanácsért egyből a Város Urához rohan, igaz? Az aláásná ezt az egész szabad akarat szarságot, amiről prédikál. Hátradőlt, és fullgázzal próbálta leplezni ingerültségét. De komolyabban belepiszkolhatott a mumusok miatt a naciájába, mert minden érzés ott vibrált a képén, ami egy ilyen erős vámpírnál ritka. Pláne, hogy nemszeretem társaságban engedje szabadjára magát. Segítségért jött hozzám. Nagyon meg lehet zuhanva!
- De az nem ciki, ha hozzám jön, hiszen én szövetségi rendőrbíró vagyok, az nem számít. Viszont azt is tudja, hogy én úgyis mindent elmondok Jean-Claude-nak.
- Azt gondol, amit akar, Ms. Blake.
- Hohó, már nem Anita! Csak nem kupán csaptam a szöveget?!
- Beveszi magát a nagy, gonosz vámpír a Templomába, de magának nincs elég kölcsönvér a pucájában, hogy kifüstölje, így aztán szalad hozzám, vagyis Jean-Claude-hoz meg az egész bűzös, erkölcsi fertőjéhez. Azokhoz szalad pitizni, akiket, saját bevallása szerint a legjobban utál.
- A bűncselekményt, amivel Sallyt vádolják majd’ egy nappal azután követték el, hogy ez a valaki vagy valakik megjelentek nálam. Nem hinném, hogy véletlen egybeesésről lenne szó – állt fel.
- A második kivégzési parancs nem csak blöff volt, Malcolm. Itt lapul a fiókomban, még igazolványképet is tűztek hozzá.
- És milyen név áll rajta? – ereszkedett vissza a főpap.
- És miért mondanám meg? Hogy figyelmeztethesse a... – hopp, majdnem kicsúszott a számon, hogy „csajt”, mert a második is az volt.
- Tudom, hogy a híveim nem tökéletesek, Ms. Blake, de meggyőződésem, hogy most egy idegen erő feketíti be őket.
- Ugyan miért? Miért akarna bárki is ilyet tenni?
- Fogalmam sincs.
- Jean-Claude-ot és az övéit senki nem piszkálja.
- Tudom – bólintott Malcolm.
- Rendes mester nélkül, aki a véresküjüket vette, a maga hívei elveszett bárányok, akikre előbb-utóbb lecsap valami rusnya farkas.
- Ezt már Jean-Claude-tól is hallottam egy hónapja.
- Akkor megtanulhatná végre.
- Először azt hittem, az egyik idegen lehet, aki Jean-Claude-hoz csatlakozott mostanság. Érkeztek hozzá jó néhányan. De be kellett látnom, hogy ez a valami sokkal erősebb. Az is lehet, hogy nem egyedül van, hanem többen, és a mesterük jegye alatt sokszorozódik meg az erejük. Eddig csak egyetlen egyszer éreztem ehhez hasonlót.
- Mikor?
- Arról nem szólhatok – rázta meg a fejét. – Halálbüntetés terhe mellett szól a titoktartási fogadalom, amit csak az old fel, ha ismét jelentkeznek.
- Ez úgy hangzik, mintha meg is történt volna. Jelentkeztek?

– Azért piszkálnak engem és a népem – ingatta a fejét Malcolm –, mert technikailag a vámpírtörvényeken kívülre helyeztem magam. Jean-Claude beszámolt a tanácsnak arról, hogy híveimet nem láncolom magamhoz véresküvel?

– Igen – bólintottam.

– Ettől tartottam – temette két nagy tenyerébe az arcát. Erőtlően suttogott, mint aki mindjárt maga alá huppan.

– Stop, Malcolm, nekem ez túlságosan is tempós. Mi köze lenne annak, hogy Jean-Claude mesélt magáról meg a vámpírajairól a tanácsnak ahhoz, hogy valami ismeretlen vérszívó banda beszemtelenedett a Templomába?

– Mondjon el neki mindent, amit tőlem hallott – pillantott fel aggodalomba szürkült tekintettel a tenyeréből. – Jean-Claude érteni fogja.

– De én nem.

– Újév első napjáig kell Jean-Claude-dal tudatnom döntésemet a véreskü tekintetében. Nagyvonalúságot és türelmet tanúsított irányunkban, amit azonban a tanács egyes tagjaitól hiába is várnék. Azt reméltem, hogy talán majd büszkék lesznek rám, arra, amit megalkottam. Azt hittem, kedvükre való lesz, amit látnak nálam, de már attól tartok, hogy a tanács még nem áll készen az én szép új vámpírvilágomra, aminek alapjait a szabad akaratra építettem.

– A szabad akarat az emberek játékszere, Malcolm. A természetfeletti közössége többre tartja az erős kezét.

– A kivégzési parancsot úgy és akkor hajtja végre, ahogyan és amikor azt maga jónak látja, Anita – emelkedett fel ismét a székről. – De kérem, mielőtt fegyvert ránt a híveim ellen, járjon utána az igazságnak.

– Nem garantálhatok semmit – álltam fel én is.

– Nem is azt kérem. Csak azt, hogy mielőtt Sallyt és a másik hívemet, akinek a nevét sem fedi fel előttem, megölné, derítse ki, mi az igazság – mondta, és mélyet sóhajtott. – Egyébként Sallyt se figyelmeztettem, hogy meneküljön. Miért figyelmeztetném a másikat?

– Úgy jött be azon az ajtón, hogy tudta, Sally bajban van. Ha a másik fickóról eddig nem tudott, tőlem nem is fog megtudni semmit.

– Szóval férfi.

A szemébe néztem, rezzenetlenül. Végre eljutottam odáig, hogy egy vámpírnak is állom a tekintetét, ami azért menő, mert így sokkal egyszerűbb a keményfiút adni, mintha folyton lesütném a szemem, mint egy csitri.

– Még ennyit sem árul el, igaz? – húzta ki magát végül Malcolm, mint aki csak most ébred rá, mennyire megzuhant a problémák alatt. – Kérem, mondjon el mindent Jean-Claude-nak. Rögtön el kellett volna jönnöm. Azt gondoltam, erkölcsileg nem engedhetem meg magamnak, hogy pont ahhoz a hatalomhoz forduljak, amit olyan bűnösnek tartok. Pedig én estem a büszkeség bűnébe. Csak remélni tudom, hogy bűnömmel nem okozom még több hívem veszét.

Azzal az ajtó felé indult.

– Várjon, Malcolm – szóltam utána, és ő készségesen meg is fordult. – Mennyire nagy a vész?

– Nagy.

– Pár óra késlekedés gond lehet?

– Elképzelhető – mondta, miután alaposan megfontolta. – Miért kérdi?

– Csak mert ma este elvileg nem találkozunk. Azért felhívjam, és tájékoztassam nagy vonalakban?

- Mindenképpen – bólogatott serényen. Aztán összevonta a szemöldökét. – Hogyhogy nem találkoznak? Hát nem a mesterével él, Anita?
- Hát nem, Malcolm. Vagyis csak részben. A hét felét a saját házámban töltöm, ha nem bánja.
- És ma este talán a népem mészárlására indul?
- Milyen szépen fogalmaz! De azért megráztam a fejem, ne parázzon feleslegesen.
- Akkor tehát hidegebb testvéreimet szólítja vissza odaától. Kinek a nyugtalan álmát zavarja meg ma éjjel, Anita? Kinek a zombiját rángatja elő a sírból, hogy valaki örökségéhez juthasson, netán egy síró özvegy vigasztalásra leljen?
- Ma este nem lesz zombizás – válaszoltam, annyira meglepett ez a kitartó kíváncsiság. Még jobban pedig az, hogy egy vámpír a testvéreinek nevezi a zombikat. Még soha vérszívót nem hallottam, aki egy platformra helyezi magát más halálbeli lényekkel, zombikkal, szellemekkel vagy ghoulokkal.
- Mi tarthatja hát távol mestere karjaitól?
- Egy randi. Nem mintha köze lenne hozzá.
- Egy találka, ahol nem Jean-Claude vagy Asher várja?
- Csak a fejemet ráztam.
- Talán a farkasok királya, Richard?
- Még egy fejrázás.
- Ki lehet az, akiért hármukat hanyagolja? Persze, bizonyára Micah, a leopárdkirály.
- És ismét nem talált.
- Hihetetlen, hogy válaszol a kérdéseimre.
- Én is csak ámulok. Valószínűleg azért, mert mindig lekurváz. És gondolom, akkor már a képébe dörgölöm.
- Mit? Azt, hogy egy kurva? – kérdezte rezzenetlen képpel.
- Tudtam, hogy nem fogja bírni!
- Mit, Ms. Blake?
- Tudtam, hogy hiába jött segítségért, azért még nem fogja bírni. Tudtam, hogy ha kicsit megpiszkálom, akkor kibújik magából a gonosz, sznob dög.
- Már mondtam, Ms. Blake – hajtott előttem fejet, de csak nyakból –, az én bűnöm a büszkeség.
- És mi az enyém?
- Azt akarja, hogy sértegessem, Ms. Blake?
- Csak azt, hogy kimondja?
- Miért?
- Miért is ne?
- Hát legyen. A maga bűne a kéjvágy. Ahogy a mesteréé és az egész népéé is. Megcsóváltam a fejem, éreztem, ahogy a szám abba a bizonyos ronda félmosolyba húzódik, ami soha nem a jókedvemről szól, sokkal inkább arról, hogy kezdek igazán berágni.
- Téved, Malcolm, nagyot téved. Mert az én igazi bűnöm egyáltalán nem a kéjvágy.
- Mi a bűne maga szerint, Ms. Blake?
- A harag, Malcolm, a harag.
- Ezzel azt akarja mondani, hogy feldühítettem?
- Engem nem kell feldühíteni, mert én mindig dühös vagyok. Legfeljebb jó célpontot ad, amire összpontosíthatok.
- És irigységet érez valaki iránt, Ms. Blake?

Ezt megrágtam.

– Nem, nem igazán.

– A renyheséget nem is kérdezem, ahhoz túlságosan is sokat dolgozik. És mohónak meg falánknak sem nevezném. A gőggel és büszkeséggel hogy áll?

– Néha bejön az is.

– Harag, kéjvágy és büszkeség tehát?

– Gondolom – bólintottam –, és kész is a leltár.

– A leltárt bizony vezetik rólunk, Ms. Blake, ne legyenek kétségei.

– Magam is keresztény volnék, Malcolm.

– És aggasztja a mennyország? Hogy befogadja-e majd?

Annyira bizarr kérdés volt, hogy válaszoltam rá.

– Volt idő, amikor aggasztott. De a feszület még mindig felizzik, ha bajba kerülök, annyira még nem kopott meg a hitem. Imáim még mindig elűzik a gonoszt, ha arra kerül a sor. Isten nem hagyott el, ahogyan azt a jobbos ultra-keresztények tudni vélik. Nekem már volt dolgom a gonosszal, Malcolm, a velejéig rosszal, és maga azt meg se közelíti.

– Lehet, hogy valójában feloldozásért jöttem magához, Ms. Blake? – mosolyodott el kedvesen, már-már zavartan.

– Nem tisztem senki feloldozása.

– Minden vágyam, hogy elmúltam előtt megvallhassam bűneimet egy papnak, de soha egy sem jön a közelembe se. Hiszen szentek ők, és hitüknek pusztá ereje lángba borítaná őket bűnös személyemtől.

– Ez nem igaz. A felszentelt tárgyak sem izzanak fel, csak mert vámpírok vannak a közelben. Ahhoz az kell, hogy a halandó pánikba essen vagy a vámpír delejezni próbálja őket.

– Igazat szól, Ms. Blake? – pislogott nagyokat, és csak most láttam, a lámpa fényében, hogy szemébe könnyek gyűltek.

– Leteszem a nagyesküt – kezdtem aggódni a csókáért, pedig nem igazán hiányzott a listámról Billy Graham vérszopó verziója. Voltak már azon éppen elegenden, így is gyakran lemerült az aggodalom-tartályom.

– Ismer esetleg olyan papot, aki hajlandó lenne végighallgatni egy rettenetesen hosszú gyónást?

– Akár ismerhetek is, bár azt nem tudom, hogy feloldozást is adhatnak-e, mert ugyebár technikailag, az egyház szemében maga egyszer már meghalt. De annyi vallásos közösséggel tartja a kapcsolatot, Malcolm, miért nem kéri meg valamelyik paptársát? Biztosan megteszik magának ezt a szívességet.

– Nem szívesen fordulnék hozzájuk, Anita. Nem szívesen venném, ha tudnának bűneimről, akkor inkább... – de elharapta a szót, és némi gondolkodás után higgadtan folytatta –, nem szeretném nagydobra verni.

Lefogadom, hogy eredetileg mást akart mondani.

– Mire ez a hirtelen gyónni vágyás?

– Hiszek az Úrban, Ms. Blake. Attól, hogy vámpírrá váltam, ez mit sem változott. Úgy akarok meghalni, hogy megbánom bűneimet, és feloldozást kapok.

– Azt hiszi, meg fog halni?

– Mondja el Jean-Claude-nak, amit a Templomomban felbukkant idegenről vagy idegenekről meséltem. És azt is, hogy gyónni vágyok. Meg fogja érteni.

– Figyeljen, Malcolm...

De már csak az ajtónál állt, keze a kilincsen.

– Visszavonom, hogy bánom, hogy eljöttem, Ms. Blake. Csak azt bánom, hogy nem korábban tettem – azzal kísétált az ajtón.

Én meg visszaültem az íróasztalomhoz, és felhívtam Jean-Claude-ot. Lila fogalmam se volt, mi ez az egész, annyit viszont éreztem, hogy nem stimmel. Valami nagyon nem stimmel.